

Protarh: Kada bilo koga vidimo kako uživa u nasladama, pogotovo u najvećima, pa gledajući ono smiješno ili najružnije od svega što ih prati, sami se stidimo pa uklanjamo i krijemo to što je moguće više prepuštajući sve takvo noći jer svjetlo ne treba da to gleda. 66 a

Sokrat: Na svaki ćeš dakle način, Protarše, tvrditi bilo obavještavajući preko glasnika ili sam govoreći prisutnima, da naslada nije ni prva ni druga tekovina, nego da je prva tekovina mjera, umjerenost i pogodno vrijeme i sve takvo o čemu treba misliti da je odabrano od vječne prirode.

Protarh: To bar jasno proizlazi iz onoga o čemu smo sada raspravljali.

Sokrat: Druga je tekovina ravnomjernost i ljepota i savršenstvo i dovoljnost i sve što je toga roda. b

Protarh: Čini se bar.

Sokrat: A kad bi ti kao treće uzeo, kako ja naslućujem, um i razboritost, ne bi se mnogo udaljio od istine.

Protarh: Vjerojatno.

Sokrat: Zar neće ono četvrto što smo kazali da pripada duši, naime znanja, umijeća i shvaćanja nazvana točnima, biti na četvrtom mjestu iza onoga trećega jer je srodnije dobru negoli nasladi? c

Protarh: Možda.

Sokrat: Nisu li pak peto one naslade koje smo označili kao slobodne od neugoda nazvavši ih čistim nasladama same duše a koje prate dijelom znanja, dijelom opažanja.

Protarh: Valjda.

Sokrat: »Pokoljenju u šestom završite pjevanja ukras«⁴⁶ kaže Orfej, no čini se da je i naše raspravljanje završeno šestom presudom. Iza toga pak ne preostaje nam ništa osim da onome što smo rekli damo kao neku glavu. d

Protarh: Doista to treba.

⁴⁶ To je heksametar iz jedne orfičke pjesme. Te su se pjesme pripisivale mitskom grčkom pjesniku i glazbeniku Orfeju.